

Michel Houellebecq

SEROTONINI

WSOY

MICHEL HOUELLEBECQ

Serotoniini

Suomentanut Lotta Toivanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Suomentaja kiittää tuesta valtion kirjallisuustoimikuntaa.

Lainaukset Charles Baudelairin runosta *Matkaankutsu* sivuilla 232 ja 233 ja runosta *Semper eadem* sivulla 270 on suomentanut Antti Nylén.

Ranskankielinen alkuteos *Sérotonine*

© MICHEL HOUELLEBECQ JA FLAMMARION, PARIISI 2019
SUOMENNOKSEN © LÖTTA TOIVANEN JA WSOY 2020

ISBN 978-951-0-44607-2
PAINETTU EU:SSA

PILLERI ON SOIKEA, valkoinen ja puolitettavissa.

Herään aamuviideltä tai toisinaan kuudelta, puute on silloin pahimmillaan, se on päivän tuskallisin hetki. Käynnistän ensi töikseni sähköisen kahvinkeitin; olen jo edellisiltana täytännyt vesisäiliön ja pannut suodatinpussiin kahvia (yleensä Malongoa, kahvin suhteen olen pysynyt aika vaativana). En pane palamaan ennen kuin olen ottanut ensimmäisen hörpyn; sen vaatimuksen olen itselleni asettanut, se on päivittäinen onnistumisen hetki, josta on muodostunut tärkein ylpeyden aiheeni (joskin on myönnettävä että sähköiset kahvinkeitimet ovat nopeita). Ensimmäisen henkosen tuoma helpotus on välitön, ällistyttävän raju. Nikotiini on täydellinen huume, yksinkertainen ja karu, se ei tuota lainkaan iloa, ja sen käyttöä ohjailee pelkästään puute ja puutteen lakkaaminen.

Hetkeä myöhemmin, parin kolmen savukkeen jälkeen, otan Captorix-pillerin ja neljänneslasillisen kivennäisvettä – yleensä Volvicia.

Olen neljäkymmentäkuusivuotias, nimeni on Florent-Claude Labrouste ja vihaan etunimeäni, joka lienee peräisin kahdelta suvun jäseneltä, joille isä ja äiti halusivat kumpikin osaltaan osoittaa kunnioitusta; sinänsä ikävää, sillä muuten minulla ei ole mitään syytä moittia vanhempiani, he olivat vanhempina kaikin tavoin erinomaisia, pyrkivät parhaansa mukaan antamaan minulle aseet elämäntaisteluun, ja epäonnistumisestani ja elämäni onnettoman surkeasta lopusta en voi syyttää heitä vaan pikemminkin valitettavaa tapahtumasarjaa, johon vielä palaan – ja joka on tämän kirjan aihe – minulla ei siis ole moitteen sanaa vanhemmilleni paitsi tuo vähäpätöinen, tuo ikävä mutta vähäpätöinen nimiasia, yhdysnimi Florent-Claude on naurettava, ja lisäksi inhoan sen osia, pidän siis nimeäni täysin epäonnistuneena. Florent on liian hempeä, se muistuttaa liiaksi naisellista Florencea, se on tietyllä tavalla melkein sukupuoleton. Se ei vastaa ollenkaan, ei sitten ollenkaan, minun kasvojani jotka näyttävät tietystä kulmasta brutaaleilta, energisiltä ja monien (ainakin joidenkin naisten) mielestä miehekkäiltä, Florent sopii jollekin Botticellin maalauksen homonaamalle. Claude-nimestä ei kannata edes puhua, se tuo oitis mieleeni Claude François’n tanssitytöt, ja heti kun joku lausuu nimen Claude, muistan kammottavan Claude François’n retrovideon, jota yksissä vanhojen homojen illanistujaisissa katsottiin yhä uudelleen ja uudelleen.

Etunimen vaihtaminen ei ole vaikeaa, en siis puhu nyt hallintokiemuroista, hallinnon näkökulmastahan lähestulkoon mikään ei ole mahdollista, hallinnon tavoitteenahan on rajoittaa mahdollisuuksiamme elämässä mahdollisimman paljon tai

yksinkertaisesti tuhota ne, hallinnon näkökulmasta hyvä hallintoalamainen on kuollut hallintoalamainen, puhun siis vain nimen käytöstä: sen kuin alkaa esiintyä uudella nimellä, niin jo muutaman kuukauden tai jopa muutaman viikon kuluttua kaikki tottuvat siihen, ihmisten mieleen ei enää edes juolahda, että teillä oli aikaisemmin eri nimi. Operaatio olisi minun tapauksessani ollut hyvin helppo, semminkin kun toinen nimeni Pierre vastasi täysin sitä jämäkkää ja miehekästä kuvaa, jonka olisin halunnut muille itsestäni antaa. Mutta en tehnyt mitään, annoin muiden yhä edelleen kutsua minua tuolla inhottavalla nimellä Florent-Claude, ainoa myönnitys, jonka sain joiltakuilta naisilta (Camillelta ja Katelta, palaan heihin), on se että he käyttivät pelkkää Florent-nimeä, yhteiskunnalta en ollut saanut mitään myönnytyksiä, antauduin tässä asiassa kuten yleensä kaikessa muussakin tapahtumien vietäväksi, osoitin, etten kykene hallitsemaan elämääni, ahavoituneista, jyrkävienäisistä, särmikkäistä kasvoistani huokuva viriiliys oli pelkkää pintaa, silkkaa huijausta – johon minä kylläkään en ollut syyppää, Jumala minut loi, enkä minä ollut, en todellisuudessa ollut ikinä ollut mitään muuta kuin pelkkä veltto nahjus, ja nyt olin jo neljäkymmentäkuusivuotias enkä ollut ikinä kyennyt hallitsemaan omaa elämääni, joten näytti hyvin todennäköiseltä, että elämäni toinen puolisko olisi ensimmäisen tavoin pelkkää vetelää ja tuskaista luhistumista.

Ensimmäiset tunnetut masennuslääkkeet (Seroplex, Prozac) kohottivat veren serotoniinitasoa ehkäisemällä serotoniinin takaisinottoa 5-HT₁-neuroneilla. Kun Capton D-L vuoden

2017 alussa keksittiin, avautui väylä uudentlaisille masennuslääkkeille, joiden vaikutusmekanismi on yksinkertaisempi, ne näet edistävät eksokytoosin avulla serotoniinin vapautumista suoliston limakalvolta. Capton D-L tuli markkinoille nimellä Captorix jo vuoden 2017 lopulla. Se osoittautui heti yllättävän tehokkaaksi, sen ansiosta potilaat saattoivat kehittyneessä yhteiskunnassa aiempaa vaivattomammin suoriutua normaalielämän keskeisistä toiminnoista (peseytyminen, naapurisopuun rajoittuva sosiaalinen elämä, yksinkertaiset hallinnolliset toimenpiteet) eikä se lainkaan lisännyt itsemurha-alttiutta tai taipumuksia itsensä vahingoittamiseen.

Captorixin yleisimmät haittavaikutukset olivat pahoinvointi, seksuaalisen halun häviäminen, impotenssi.

En ollut koskaan kärsinyt pahoinvoinnista.

TARINAMME ALKAA ESPANJASTA, Almerian maakunnasta, valtatieltä N340, tasan viisi kilometriä Al Alquianista pohjoiseen. Oli alkukesä, kaiketi heinäkuun puoliväli 2010-luvun loppupuolella – Emmanuel Macron taisi jo tuolloin olla tasavallan presidentti. Oli kaunis ja helteisen kuuma sää kuten Etelä-Espanjassa aina siihen vuodenaikaan. Oli alkuiltapäivä, ja Mercedes G 350 TD -maasturini seisoj pysäköitynä Repsolin huoltoaseman parkkialueella. Olin juuri pannut tankin täyteen dieseliä ja nojailin paraikaa autooni siemaillen Coca-Cola Zeroa ja manaillen Yuzun huomista saapumista, kun ilmanpaine pisteen eteen pysäköi kuplavolkkari.

Autosta nousi kaksi parikymppistä tyttöä, ja jo kaukaa näki, että he olivat viehättäviä, olin viime aikoina vallan unohtanut, miten viehättäviä tytöt voivatkaan olla, näky vavahdutti minua kuin keinotekoinen, yliampuva teatterikohtaus. Ilma oli niin kuumaa, että näytti väreilevän, samoin parkkialueen asfaltti, suotuisat edellytykset kangastukselle. Tytöt kuitenkin olivat todellisia, ja kun toinen heistä lähti astelemaan minua kohti, minä hätäännyin. Hänellä oli kevyesti lainehtivat vaalean-

ruskeat hiukset ja otsalla värikkäin geometrisin kuvioin koristeltu kapea nahkanauha. Valkoinen puuvillakaistale peitti juuri ja juuri hänen rintansa, ja lyhyt liehuhame, valkoista puuvillakangasta sekin, näytti siltä että se hulmahtaisi ylös pienimmästäkin tuulahduksesta – tosin pienintäkään tuulahdusta ei tullut, Jumala on laupias ja armollinen.

Tyttö oli tyyni, hymyilevä eikä lainkaan peloissaan – kaikki pelko, sanottakoon se nyt selvästi, oli minun puolellani. Hänen katseestaan paistoi hyvä tahto ja onnellisuus – näin heti ensi silmäyksellä, että hänellä oli ollut elämässään vain hyviä kokemuksia eläinten, miesten ja jopa työnantajien kanssa. Miksi hän tuona kesäisenä iltapäivänä tuli minun luokseni nuorena ja haluttavana? Hän ja hänen ystävättärensä halusivat tarkistaa paineensa (siis autonsa rengaspaineet, ilmaisen itseäni huonosti). Se on tärkeä varotoimi, jota liikenneturvatahot suosittelevat lähes kaikissa sivistysvaltioissa, ja joissain muissakin. Tuo nuori nainen ei siis ollut ainoastaan haluttava ja hyvän-
tahtoinen, hän oli kaiken lisäksi varovainen ja järkevä, häntä kohtaan tuntemani ihailu kasvoi hetki hetkeltä. Saatoinko kieltäytyä auttamasta häntä? En tietenkään.

Hänen ystävättärensä vastasi enemmän yleisiä espanjattaren standardeja – syvänmustat hiukset, tummanruskeat silmät, mattaiho. Hänen tyyliinsä ei ollut ihan yhtä boheemi, hänessä oli jotain huorahtavaa, vasemmassa sieraimessa hopeinen rengas, rintoja peittävässä kaistaleessa räikeitä kuvioita ja punktai rock-henkisiä iskulauseita, olen unohtanut noiden tyyli-suuntien eron, sanotaan nyt yksinkertaisuuden nimissä vaikka että punk-rock-henkisiä iskulauseita. Toisin kuin ystävättä-

rellä, hänellä oli shortsit, ja se oli vielä tiukempi paikka, miksi ihmeessä niin tyköistuvia shortseja valmistetaan, hänen pepusta oli mahdotonta olla lumoutumatta. Se oli mahdotonta, mutta minä en lumoutunut, vaan käänsin huomioni äkkiä renkasiin. Ensin piti tarkistaa, kuten heille selitin, mikä oli toivottu rengaspaine, se vaihteli automalleittain: tieto löytyi yleensä vasemman etuoven alaosaan hitsatusta pienestä metallilaatasta.

Laatta todella oli siinä kohtaa, ja tunsin, miten heidän arvostuksensa minun miehisiä kykyjäni kohtaan kasvoi. Heidän autonsa kuorma ei ollut järin raskas – heillä oli jopa hämmästyttävän vähän matkatavaraa, kaksi kevyttä laukkuu, joissa kaiketi oli muutamat stringit ja tavanomaisia kauneudenhoitotuotteita – ja niinpä 2,2 baaria oli aivan riittävä paine.

Oli vielä suoritettava varsinainen paineistusoperaatio. Vasemman eturenkaan paine, kuten heti huomasin, oli vain 1,0 baaria. Puhuin heille vakavasti, jopa hivenen toruvasti, iän tuoman auktoriteetin turvin: onneksi he olivat kääntyneet puoleeni, oli korkea aika, sillä he olivat tietämättään olleet todellisessa vaarassa; liian alhainen rengaspaine saattoi heikentää renkaiden pitoa ja ajoneuvon ohjattavuutta, he olisivat melko varmasti jossain vaiheessa ajaneet kolarin. Tytöt päivittelivät asiaa viattoman tunteikkaasti, vaaleatukkainen laski käden kyynärvarrelleni.

Täytyy myöntää, että rengaspumput ovat ärsyttäviä, pitää kuunnella laitteen pihinää ja usein haparoida, ennen kuin saa paineletkun suun venttiiliin, naiminen on itse asiassa helpompaa, vaistomaisempaa, tytöt olisivat takuulla olleet samaa mieltä kanssani, mutta en tiennyt, miten olisin ottanut asian puheeksi,

joten täytin vasemman eturenkaan ja samaa soittoa takarenkaan, tytöt kyykkivät vieressäni, seurasivat puuhiani tarkkaavaisesti ja visersivät omalla kielellään »Chulo» ja »Claro que si», sitten annoin heidän jatkaa ja käskin heidän täyttää loput renkaat isällisen valvontani alaisuudessa.

Tummatukkainen, selvästi sähköampi luonne, kävi oitis oikean eturenkaan kimppuun, ja kun hän polvistui ja hänen täydellisen pyöreät pakaransa hytkyivät minishortseissa hänen pidellessään paineetkun suuta, tilanne kävi todella tukalaksi, vaaleatukkainen taisi aistia hämmennykseni ja kietoi kätensä hetkeksi vyötärölleni, sisarellisesti.

Lopulta oli oikean takarenkaan vuoro, ja vaaleatukkainen otti sen hoitaakseen. Eroottinen jännite laimeni, mutta tilalle tuli hiljalleen romanttista jännitettä, sillä me kaikki tiesimme, että se oli viimeinen rengas, eikä heillä ollut enää muuta mahdollisuutta kuin jatkaa matkaa.

He kuitenkin viipyivät seurassani hetkisen, kiittelivät ja elehtivät viehkeästi, eikä heidän kiinnostuksensa minua kohtaan ollut pelkkää kuvitelmaa, niin ainakin ajattelen nyt monta vuotta myöhemmin muistaessani, että minullakin oli aikoinaan eroottinen elämä. He tiedustelivat kansallisuuttani – olen ranskalainen, sitä en ole tainnut mainita – ja kysyivät mitä pidin lähiseudusta ja erityisesti: tiesinkö joitakin mukavia paikkoja. Tavallaan tiesin, aivan asuntoani vastapäätä oli tapasbaari, josta sai myös tuhteja aamiaisia. Hieman kauempana oli yökerho, jota saattoi hyvällä tahdolla sanoa sympaattiseksi. Ja olihan aina minun kotini, olisin voinut majoittaa heidät, ainakin yhdeksi yöksi, ja nyt tuntuu siltä (mutta epäilemättä kuvittelen näin

pitkän ajan kuluttua), että se olisi voinut olla oikein sympaattista. En kuitenkaan sanonut mitään sellaista, selitin, että yleisesti ottaen seutu oli miellyttävää (mikä oli totta) ja että olin siellä onnellinen (mikä ei ollut totta, eikä Yuzun lähestyvä tulo yhtään helpottaisi tilannetta).

Lopulta he lähtivät vilkutellen, kuplavalokkari teki U-käännöksen parkkialueella ja suuntasi valtatieen liityntäkaistalle.

Siinä kohtaa olisi voinut tapahtua montakin asiaa. Jos olisimme olleet romanttisessa komediassa, minä olisin hetken dramaattisen empimisen jälkeen (näyttelijäntyö olisi ollut tärkeää, Kev Adams olisi hoitanut homman kotiin), siis, olisin hypännyt Mercedes-maasturini rattiin, kirinyt kuplavalokkarin kiinni moottoritiellä, ajanut sen ohi ja viittilöinyt typerästi (niin kuin romanttisten komedioitten näyttelijät viittilöivät), volkkari olisi pysähtynyt hätäkaistalle (perinteisessä romanttisessa komediassa tyttöjä olisi ollut vain yksi, varmaan se vaalea), ja sitten olisi nähty erinäisiä koskettavan inhimillisiä toimintoja rekkojen humahdellessa ohi parin metrin päästä. Käsikirjoittajan olisi ollut parasta panostaa kohtauksen dialogiin.

Jos olisimme olleet pornoelokuvassa, jatko olisi ollut sitäkin helpompi arvata ja dialogi toissijaista. Kaikki miehet himoavat kolmen kimppaan halukkaita tuoreita luomutyttöjä – tai siis melkein kaikki miehet, minä ainakin.

Elettiin kuitenkin todellisuudessa, ja niinpä menin kotiin. Minua vaivasi erektio, mikä ei ollut yllättävää, kun ajattelee iltapäivän tapahtumia. Hoidin asian tavanomaisin keinoin.

NE NUORET NAISET ja erityisesti se vaaleatukkainen olisivat voineet antaa Espanjan-oleskelulleni merkityksen, ja iltapäivän surkean lattean päätös vain julmasti korosti sitä päivänselvää asiaa, että minulla ei ollut mitään syytä olla täällä. Olin ostanut huoneiston yhdessä Camillen kanssa ja Camillea varten. Olin ostanut sen aikana, jolloin teimme suunnitelmia pariskuntana, haimme ankkuripaikkaa perheelle, romanttista myllyä Creusesta tai mitä lie, lasten tekeminen taisi olla ainoa asia, jota me emme suunnitelleet – ja hyvä ettei jossain kohta sitäkin. Huoneisto oli ensimmäinen asuntohankintani ja jäi myös viimeiseksi.

Paikka oli heti ollut Camillelle mieluinen. Se oli rauhallinen pieni nudistikylä kaukana niistä valtavista lomakeskuksista, joita oli vieri vieressä Andalusian rannikolta aina Välimeren itäosiin asti, useimmat kylän asukkaista olivat Pohjois-Euroopasta tulleita eläkeläisiä – saksalaisia, hollantilaisia, jonkin verran skandinaaveja ja tietenkin iänikuisia englantilaisia, sen sijaan belgialaisia siellä ei ollut, vaikka koko kylä – huviloiden arkkitehtuuri, kauppakeskusten sisustus, baarien kalusteet – tuntui

huutavan heidän läsnäoloon, toden totta oikea belgialaiskortteli. Enimmäkseen asukkaat olivat tehneet työuransa opetus-alalla, virkamiehinä, keskiportaana toimihenkilöinä. Nyt he viettivät rauhaisasti elämänsä ehtoota, ilmestyivät hyvissä ajoin drinkkitilaisuuksiin ja kuskasivat roikkuvia pakaroitaan, virattomia rintojaan ja toimettomia mulkkujaan leppoisasti baarista hiekkarannalle ja hiekkarannalta baariin. He eivät rettelöineet, eivät aiheuttaneet naapurikiistoja, he levittivät siivosti pyyhkeensä *No problemon* muovituoleille ja syventyivät sitten liioitellun huolellisesti tutkimaan lyhyttä ruokalistaa (kylässä oli kohteliaasti tapana käyttää pyyhettä ja välttää siten kosketusta yhteiskäytössä olevien kalusteiden ja kuluttajien mahdollisesti kostean intiimialueen välillä).

Pienemmän mutta aktiivisemmän asiakaskunnan muodostivat espanjalaiset hipit (renkaiden paineistuksessa apua pyytäneet nuoret naiset olivat olleet niitä, kuten tuskaisesti tajusin). Ei liene turhaa tehdä pieni sivuloikka Espanjan lähihistoriaan. Kun kenraali Franco vuonna 1975 kuoli, Espanja (tarkemmin sanottuna espanjalaisnuoriso) joutui tekemisiin kahden vastakkaisen suuntauksen kanssa. Niistä toinen oli suoraa seurausta 1960-luvun liikehdinnästä ja arvosti vapaata rakkautta, alastomuutta, työläisten vapautumista ja sen sellaista. Toinen löi läpi kunnolla vasta 1980-luvulla ja arvosti sen sijaan kilpailua, kovaa pornoa, kyynisyyttä ja osakeoptioita, tai no, tämä on yksinkertaistus, mutta pakko yksinkertaistaa, muuten ei päästä puusta pitkään. Häviäjiksi tuomitut ensimmäisen suuntauksen edustajat vetäytyivät hiljalleen luonnonsuojelualueille, esimerkiksi tällaisiin vaatimattomiin nudistikyliin, jollaisesta

minä olin ostanut asunnon. Oliko tuo ennalta varma tappio itse asiassa käynyt toteen? Tietyt kenraali Francon kuoleman jälkeiset, paljon tuoreemmat ilmiöt kuten *Indignados*-liike tuntuivat viittaavan päinvastaiseen. Niin kuin nyt hiljattain ne kaksi nuorta naista Repsolin huoltoasemalla Al Alquianissa tuona hämmentävänä ja traagisena iltapäivänä – onko naispuolinen *indignado* siis *indignada*? olinko ollut kahden viehättävän *indignadan* seurassa? sitä en ikinä saisi tietää, en ollut osannut nivoa omaa elämäni heidän elämäänsä, vaikka olisin voinut kutsua heidät vierailulle nudistikylääni, missä he olisivat olleet luonnollisessa elinympäristössään, tummatukkainen olisi ehkä häipynyt, mutta olisin ollut onnellinen vaalean kanssa, tosin minun iässäni takeet onnesta ja autuudesta alkoivat olla vähän niin ja näin, silti haaveilin kohtaamisemme jälkeen monena yönä, että se vaalea tuli soittamaan ovikelloani. Hän tuli hakemaan minua, ja harhailuni maan päällä päättyi siihen paikkaan, hän tuli ja pelasti kertaheitolla mulkkuni, olemassaoloni ja sie-luni. »Ja talooni vapaasti ja rohkeasti astuu rakastajattarena...» Joissakin päiväunissani hän täsmensi, että tummatukkainen ystävätär odotti autossa ja kyseli, voisiko liittyä seuraamme; mutta tuon version näin yhä harvemmin, käsikirjoitus yksinkertaistui, ja lopulta mitään juonta ei enää ollut, heti kun olin avannut oven, me sukelsimme sanoinkuvaamattomaan valoon. Näitä houreita jatkui runsaat kaksi vuotta – mutta eipä mennä asioiden edelle.

Tämänhetkinen tilanne oli se, että heti huomenna iltapäivällä minun pitäisi hakea Yuzu Almerian lentoasemalta. Hän ei

ollut ennen käynyt täällä mutta varmasti vihausi koko paikkaa. Pohjoismaalaisia eläkeläisiä hän inhoaisi, espanjalaisia hippejä halveksisi, kumpikaan näistä ryhmistä (jotka elivät keskenään sulassa sovussa) ei täyttänyt hänen elitistisiä odotuksiaan seura-elämästä ja maailmasta yleensä, näissä ihmisissä ei tosiaan ollut minkäänlaista *tyyliä*, eikä minussa liioin, minussakaan ei ollut minkäänlaista *tyyliä*, mutta minulla oli rahaa, jopa rutkasti rahaa, mikä johtui seikoista, joista ehkä kerron jähka ehdin, ja nyt kun tämä tuli sanotuksi, tuli itse asiassa sanotuksi kaikki mitä minun ja Yuzun suhteesta oli sanottavaa, tietenkin minun olisi pitänyt jättää hänet, totta kai, eikä meidän olisi koskaan pitänyt edes muuttaa yhteen, mutta kuten jo totesin, minulta nyt vain kesti todella, todella kauan ottaa ohjat käsiin omassa elämässäni, ja useimmiten en kyennyt siihen.

Löysin lentoasemalta helposti parkkipaikan, pysäköintialue oli suhteettoman suuri, kaikki tällä seudulla oli suhteettoman suurta, mitoitettu vastaamaan valtavaa matkailumenestystä, jota ei sitten koskaan tullutkaan.

En ollut kuukausiin rakastellut Yuzun kanssa enkä aikonut siihen enää ryhtyä, en missään nimessä, erinäisistä syistä jotka epäilemättä selitän myöhemmin, en itse asiassa lainkaan ymmärtänyt, miksi olin järjestänyt tämän loman, ja jo siinä tuloaulan muovituolilla odotellessani suunnittelin, että lyhentäisin lomaamme – olin varannut siihen kaksi viikkoa, mutta yksi viikko riittäisi mainiosti, sepittäisin työvelvoitteita, siihen Yuzulla ei olisi nokan koputtamista, mokoma huora oli täysin riippuvainen rahoistani, mikä antoi minulle tiettyjä oikeuksia.

Pariisin Orlyn-kentältä saapuva lento oli ajallaan, ja tuloaula oli miellyttävästi ilmastoitu, melkein autio – Almerian maakunnan matkailu tosiaan hiipui. Kun sähköinen infotaulu ilmoitti Yuzun koneen laskeutuneen, hyvä etten noussut ja mennyt pysäköintialueelle – hänellä ei ollut hajuakaan kotiosoitteestani, hän ei voisi löytää minua. Pian kuitenkin järkeilin: minun pitäisi jonain päivänä palata Pariisiin, ainakin työasioissa, olin käytännössä aivan yhtä tympääntynyt työhöni maatalousministeriössä kuin japanilaiseen elämänkumppaniini, minulla tosiaan oli meneillään huono kausi, vähemmästäkin tehdään itsemurhia.

Yuzu oli tapansa mukaan vahvasti meikattu, melkein maa-lattu, räikeän punainen huulipuna ja punertavan violetti luomiväri korostivat hänen kalpeuttaan, hänen »posliini-ihoaan», kuten Yves Simonin romaaneissa sanotaan, silloin muistin, ettei Yuzu koskaan oleillut auringossa, koska japanilaisille kalvakka iho (tai posliini-iho, käyttäökseni Yves Simonin ilmausta) on hienostuneisuutta ylimmillään, mitä ihminen tekee espanjalaisessa rantalomakohteessa jos hän kerran välttelee aurinkoa, lomamme oli tosiaan järjetön, rukkaisin heti illalla paluumatkan hotellivaroituksia, yksikin viikko oli liikaa, eikö voisi hyvin jättää muutaman kevätpäivän sille, että ehtisi ihailla Kyoton kukkivia kirsikkapuita?

Sen vaalean tytön kanssa kaikki olisi ollut toisin, hän olisi riisuutunut rannalla ilman kaunaa saati halveksuntaa, kuuliaisena Israelin tyttärenä hän ei olisi ollut moksiskaan lihaviiden saksalaisten eläkeläisnaisten rasvamakkaroista (ne olisivat naisten kohtalona Kristuksen toiseen tulemiseen saakka, kyllä hän sen

tiesi), hän olisi paljastanut auringolle (ja himokkaille saksalais-ukoille) täydellisen pyöreiden pakaroitensa ja viattoman mutta ajellun tussunsa loiston (Jumala näet sallii kaunistautumisen), ja minulla olisi taas seissyt, minulla olisi seissyt kuin isolla nisäkkäällä, hän ei kuitenkaan olisi imenyt minua heti siinä rannalla, koska oltiin perheitten suosimassa nudistikohteessa, hän olisi koettanut olla järkyttämättä saksalaismammoja, jotka harjoittivat hathajoogaa rannalla aamuauringossa, olisin kuitenkin aistinut, että hänen teki mieli, ja sen ansiosta miehisyyteni olisi ollut kuin uudestisyntynyt, mutta hän olisi odottanut, että pääsisimme veteen, noin viidenkymmenen metrin päähän rannasta (ranta oli loiva), ja tarjonnut vasta siellä kosteat paikansa voitokkaalle fallokselleni, ja myöhemmin me olisimme syöneet päivälliseksi hummeria ja riisiä jossain Garruchan ravintolassa, romantiikka ja pornografia olisivat nivoutuneet yhteen, Luojan laupeus olisi ilmennyt väkevänä, ajatukseni siis harhailivat sinne tänne, kykenin kuitenkin vääntämään kasvoileni jossain määrin tyytyväisen ilmeen nähdessäni Yuzun, joka asteli tuloaulaan keskellä tiivistä australialaisten reppureissajien laumaa.

Me suukotimme toisiamme poskelle, tai siis poskemme hipaisivat, vaikka sekin oli ilmeisesti liikaa, sillä Yuzu istuutui heti, avasi toilettilaukkunsa (jonka sisältö oli lentoyhtiöitten käsimatkatavaramääräysten mukainen) ja ryhtyi puuteroimaan kasvojaan kiinnittämättä mitään huomiota matkatavarahihnaan – oli ilmeisesti minun tehtäväni kantaa laukut.

Minä tunsin Yuzun matkalaukut hyvin, ne näet olivat jotain kuuluisaa merkkiä, jonka olen unohtanut, joku Zadig & Vol-

taire tai Pascal & Blaise, ideana oli ollut painaa kankaaseen renessanssiajan kartta, jossa maapallo oli kuvattu hyvin summittaisesti ja joka oli varustettu vanhahtavin tekstein tyyliin: »Mannuilla näil’ warmaan tiikerit käy», ne olivat tyylikkäitä laukkuja, ja niiden ainutlaatuisuutta lisäsi se, että toisin kuin rahvaanomaisissa väliportaan johtajien Samsonite-matkalaukuissa, niissä ei ollut pyöriä, niitä siis todella piti *kantaa* niin kuin hienojen rouvien matka-arkkuja viktoriaanisena aikana.

Espanja oli muiden Länsi-Euroopan maiden tavoin lähtenyt mukaan tappavaan tuottavuuden lisäämiseen ja vähitellen lakkauttanut kaikki ne hanttihommat, jotka ennen tekivät elämästä mukavampaa, ja samalla tuominnut ison osan väestöstä massatyöttömyyteen. Tällaisilla matkalaukuilla, oli merkki sitten Zadig & Voltaire tai Pascal & Blaise, oli paikkansa vain sellaisessa yhteiskunnassa, jossa vielä oli olemassa *kantajan* virka.

Sitä virkaa ei ilmeisesti enää ollut, vaikka itse asiassa oli, ajattelin nostellessani hihnalta Yuzun laukut (yksi matkalaukku, yksi kassi, jotka painoivat suunnilleen saman verran, yhteensä varmaan nelisenkymmentä kiloa): kantaja olin minä.

MINÄ TOIMIN MYÖS autonkuljettajana. Pian sen jälkeen kun olimme päässeet moottoritielle A7, Yuzu avasi iPhonensa, pani kuulokkeet korviin ja peitti silmänsä liinalla, joka oli kastettu rentouttavaan aloe vera -kasvoveteen. Kun ajoi etelään, lentokentän suuntaan, moottoritie saattoi olla vaarallinen, latvialaiset ja bulgarialaiset rekkakuskit menettivät siellä vähän väliä ajoneuvojensa hallinnan. Vastakkaisessa suunnassa rekka-armeija oli vasta alkutaipaleella, rekat toimittivat Pohjois-Eurooppaan laittomien malilaisten poimimia kasvi-huonevihanneksia; rekkakuskit eivät vielä kärsineet univajeesta, ja ohitin kolmisenkymmentä rekkaa ongelmitta ennen liittymää 537. Rambla del Tesoron maasillalle johtavan pitkän kaartein alusta puuttui turvakaide runsaan viidensadan metrin matkalta; jos olisin vain jättänyt kääntämättä rattia, kaikki olisi päättynyt siihen paikkaan. Rinne oli siinä kohtaa äkkijyrkkä, kunnan vauhdissa voisi saavuttaa täydellisen ilmalennon, auto ei edes pyörisi alas kivikkorinnettä, se iskeytyisi suoraan maahan sata metriä alempana, pieni hetki silkkaa kauhua ja sitten kaikki olisi ohi, antaisin epävakaa sieluni Herralle.

Sää oli kirkas ja tyyni, lähestyin kaarretta kovaa vauhtia. Suljin silmäni ja puristin rattia, tuli muutaman sekunnin mittainen, merkillisen tasapainon ja ehdottoman rauhan hetki, varmasti alle viisi sekuntia, jolloin olin ajan tuolla puolen.

Kouristuksenomaisesti, täysin tahattomasti, käänsin rattia rajusti vasemmalle. Viime hetkellä, sillä oikea eturengas oli jo hetken pyörinyt soraisella pientareella. Yuzu riuhtaisi pois naamionsa ja kuulokkeensa. »Mitä nyt? Mitä nyt?» hän hoki vihaisesti mutta myös peloissaan, ja minä leikittelin hänen pelollaan. »Kaikki hyvin...» minä sanoin niin lempeästi kuin osasin, äänensävy oli lipevä kuin sivistyneellä sarjamurhaajalla, Anthony Hopkins oli esikuvani, riemastuttava ja ylittämätön, siinä meillä vasta mies, jollainen jokaisen pitäisi saada tavata tiettyssä vaiheessa elämäänsä. Toistin vielä hiljempää, miltei kuulumattomasti: »Kaikki hyvin...»

Todellisuudessa kaikki ei ollut lainkaan hyvin; olin juuri epäonnistunut toisessa vapautumisyrityksessäni.

**»Houellebecq on kirjoittanut
suuren romanttisen romaanin
suruun kuolevasta miehestä keskellä
näivettyvää sivilisaatiota.»**

– ELLE

TYÖSSÄÄN JA PARISUHTEISSAAN epäonnistunut 46-vuotias Florent-Claude Labrouste syö masennuslääkkeitä ja hautoo itsemurhaa. Hän kertoo elämästään agronomina, maanviljelijöiden ahdingosta, nuoruuden ihanteidensa tappiosta, libidonsa hiipumisesta ja lukuisista pilluista. Labrousten tarina kulkee halki nyky-Ranskan, jossa perinteitä poljetaan ja maaseutua tuhotaan, kunnes viljelijät nousevat kapinaan.

Serotoniini on Michel Houellebecqille tunnusmerkkillisesti kyyninen teos keski-ikäisen valkoisen miehen ja nyky-yhteiskunnan alennustilasta, mutta piikikkyuden takaa pilkistää romanttisen rakkauden kaipuu ja kerrontaa höystää herkullisen kuiva huumori.

	 9 789510 446072
www.wsoy.fi	84.2 ISBN 978-951-0-44607-2